

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Thessalonicensi Et Philippensi Archiepiscopis, & Episcopo Sithoniensi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

THESSALONICENSI ET
Philippensi Archiepiscopi, & Episcopo
Sithoniensi.

Olim venerabili fratre nostro Cardicensi Episcopo, cum redisset post labores, captiones, & angustias plurimas Romaniam, Ierosolymitani Hospitalis fratribus faciente quaedam obtentas à nobis litteras presentari super eo quòd ipsi episcopatum suum cum castro Cardicensi & res alias detinentes nec restituere volunt ei, nec de perceptis à promotionis suæ tempore proventibus, quos in usus proprios converterunt, in aliquo subvenire, ipsi earum latore graviter vulnerato, turpiter ipsas litteras projecerunt, & comminantes ipsum interficere asserabant quòd pro nullis litteris vel mandato episcopatum prædictum ei aliquatenus resignarent, quandam insuper præter hæc detinentes in Armiro cum suis pertinentiis abbatiam quam nos duximus eidem Episcopo concedendam. Propter quod idem Episcopus factus pauper & ad extremam deductus inopiam, exul ab episcopatu suo compellebatur & adhuc compellitur mendicare. Verùm cum venerabilis frater noster Artheniensis Archiepiscopus & conjudices ejus delegati à nobis eundem Episcopum causa rei servandæ in possessionem castri prædicti & pertinentiarum ipsius ac casalium omnium & possessionum ad Ecclesiam Cardicensem pertinentium induxissent, fratres ipsos, quia contumaciter resistebant, excommunicationis vinculo innodarunt. Cum autem postmodum dictus Episcopus & quidam de fratribus Hospitalis coram dilecto filio Benedicto tituli sanctæ Sufannæ Presbytero Cardinale, quem eis in nostra presentia constitutis dedimus auditorem, aliquandiu litigassent, tandem venerabili fratri nostro Neopatrenci Episcopo & conjudicibus suis causam super his commissimus terminandam. Qui, sicut præsentatæ nobis eorum litteræ continebant, legitime in negotio procedentes, post trianam citationem partium, latam in fratres ipsos excommunicationis sententiam, quia nolebant possessiones Cardicensis Ecclesie injustè detentas ipsi Episcopo restituere, confirmarunt. Sed ipsi ad consuetæ fraudis astutias se vertentes, cum eodem Episcopo pariter venerabilis fratris nostri Episcopi & dilecti filij Archidiaconi Davaliensis arbitrio se taliter, sicut ex eorum litteris accepimus, commiserunt quòd nisi videlicet infra festum Pentecostes proximò

Tom. II.

tunc futurum prolatum ab eis arbitrium observarent, & ducentarum marcarum poenam quæ in compromisso statuta fuerat solverent, & excommunicationis prædictæ vinculo tenerentur. Implorantibus demum ipsis fratribus à præfato Neopatrenci & suis conjudicibus se absolvi, ac promittentibus præfatio juramento quòd usque ad festum Pentecostes quòd tunc proximò sequebatur possessiones Cardicensis Ecclesie restituerent universas, aliquin datæ sententiæ subjacerent, ipsi absolventes eosdem, eis ante juramenti præstationem in expensis factis ab eodem Episcopo condemnatis firmiter injunxerunt ut fructus ab ipsius Episcopi promotione perceptos ei restituere integrè procurarent. Qui juramenti religionem contempta, non solum dictas possessiones restituere noluerunt, verùm etiam excommunicationis sententiam, in quam eos conditio præmissa reduxit, penitus contemntes, à divinatorum celebrationibus hæctenus non cessarunt. Accedentes igitur ad locum personaliter ipsi arbitri, sicut nobis eorum litteræ referarunt, taliter sunt utriusque partis intellectis rationibus arbitrati quòd tertiam partem castri Cardicensis cum libero introitu & exitu suo, prout in instrumento confecto exinde continetur, Episcopo adjudicarunt eidem; ita quòd ipsi fratres totum castrum perficere, munire, ac tueri amodo suis sumptibus tenerentur, usum aquæ cisternæ consilientis ibidem communem Episcopo & fratribus decernentes. Ecclesiam verò castri ejusdem, cum territorio circa se certis finibus intercluso, eidem Episcopo per arbitrium concesserunt. Et cognito per testes idoneos quòd domus de Armiro, quæ Valestino dicitur, fuerat abbatia, ipsam sine cruetica adjudicaverunt eidem Episcopo perpetuò possidendam, mandantes ut ipsius Episcopi homines, cum rebus ablatis eidem, ei sine difficultate qualibet redderentur, & injungentes insuper quòd duo molendina cum perceptis ex eis medio tempore fructibus & quingentas libras purgati bombasij restituerent ipsi Episcopo, cum quorundam fructuum quantitate. In fructibus quoque, quos de terra ipsius Episcopi à promotionis suæ tempore per indigenas loci juratos fratres ipsos percepisse constabat, & in expensis quas eorum faciente malitia idem Episcopus in eundo & redeundo à sede apostolica fuerat subire coactus, fratres condemnantes eosdem, de medietate usque ad festum Pentecostes pro-

К К К К

ximò tunc futurum, & de residuo usque ad subsequens festum Assumptionis beatae virginis à fratribus ipsi Episcopo decreverunt. Ex hujus ergo prolatione arbitrij moti plurimum fratres ipsi, alterum arbitrorum, Episcopum scilicet, interficere sunt conati, alteri verò ad partes eorum ad pronuntiandum arbitrium accedenti, quia reprehendit eosdem ex eo quòd saepesato Cardicensi, qui ad suam justitiam profequendam in festo Pentecostes ad locum accesserat, mortis insidias prepararunt, gravibus praemissis contumeliis sunt carceris angustiam comminati. Ceterum cum demum ipsi iudices ad Episcopi clamores ipsius ad locum personaliter accedentes, ipsum in possessionem quorundam casalium, possessionum, hominum, & decimarum, quae per depositiones plurium fide dignorum testium pertinere constabat ad Cardicensem Ecclesiam, induxissent, fratres praedicti non solum ea in quorum possessionem idem Episcopus per eosdem delegatos inductus extitit tenuerunt, verum etiam quibusdam aliis possessionibus & rebus Ecclesiae Cardicensis, quarum ipse pacifica possessione gaudebat, per violentiam spoliarunt, insurgentes cum armatorum multitudine in delegatos eosdem & ad interuentionem eorum tam Latinorum quam Graecorum populum concitantes. Qui cum postmodum elapso mense & amplius eundem Episcopum ad nostram audientiam appellassent, suae appellationi terminum praefigentes, ipse Episcopus nostro se curavit conspectui praesentare: sed ipsi Hospitalarij nec venerunt, nec miserunt aliquem responsalem. Propter quod idem Episcopus, praeter alia, passus est damna plurima & expensas. Cum igitur saepesatus Episcopus, qui pro Ecclesiae suae iure tuendo captiones, spoliationes, alia quoque gravia pericula terra & mari saepius est perpressus, jam non possit ulterius, exhaustus rebus & affectus angustiis, laborare, praesertim cum quotiens novos Praeceptores ad partes illas contingit accedere, totiens ipsius angustiae innoventur, nobis humiliter supplicavit ut ejus laboribus & periculis finem imponere dignaremur. Quocirca fraternitati vestrae per apostolica scripta praecipiendo mandamus quatinus praedictum Episcopum in possessionem rerum petitarum causa rei servandae auctoritate apostolica inducatis, & inductum tueri per distractionem ecclesiasticam firmiter procuretis, & dictos fratres ad poenam ductarum marcarum in compromisso statutam

eidem Episcopo persolvendam per censuram canonicam compellentes, eosdem sicut excommunicatos faciatis ab omnibus actibus evitari, & ne illi qui talia praesumpserunt, de sua valeant malitia gloriari, ipsos ad satisfaciendum nobis de contemptu cum vestrarum testimonio litterarum ad nostram praesentiam dirigatis, contradictores, si qui fuerint, per excommunicationis sententiam compescendo. Sublato in omnibus supradictis omni subterfugio appellandi. Quòd si non omnes &c. duo vestrum ea nihilominus exequant. Datum Laterani VII. Kal. Junij, pontificatus nostri anno decimoquinto.

ABBATI ET FRATRIBVS
de Locedio.

Dilectus filius nobilis vir W. Marchio Montisferrati sua nobis insinuatione monstravit quòd clarae memoriae patris ejus, dum adhuc viveret, monasterio vestro coenobium de Curbiat, quod erat in regno suo prope Thessalonicam constitutum, cum assensu bonae memoriae Soffridi tituli sanctae Praxedis Presbyteri Cardinalis tunc apostolicae sedis Legati, quantum in eo fuit, pro suorum concessit remedio peccatorum, quod etiam idem Cardinalis prout potuit confirmavit. Postmodum autem dilecto filio fratre Rog. monacho vestro cum quibusdam aliis fratribus suis illud vice Locediensis monasterij possidente, carissimus in Christo filius noster Constantinopolitanus Imperator illustres praedictos fratres de monasterio ipso violenter ejecit. Quia verò dissolvi nolumus nec debemus quod in favorem religionis factum est intuitu pietatis, venerabilibus fratribus nostris Philippensis & de Serra Archiepiscopis nostris damus litteras in mandatis quatinus monasterium ipsum vobis restituere obstaculo appellationis sublato procurent, contradictores censura ecclesiastica compescendo. Nos enim volentes ut ordinis Cisterciensis religio, quae tamquam vitis abundans palmites suos longè lateque diffudit, & velut lucerna non absconsa sub modio perlucidè radios claritatis ostendit, in Romaniae partibus propagetur, ut oves quae de novo sunt in unum reductae patrem qui est in caelis glorificent, eum Latinos viderint sanctioris vitae propositum elegisse, statuimus quòd per vos in dicto monasterio de cetero serventur Cisterciensis ordinis instituta; ut temporibus nostris melius in partibus illis religio Christiana proficiat, & instituta regularia per vos de